

Sygn. akt I ACa 460/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Sędzia:	SA Alicja Surdy
Sędzia:	SA Walentyna Łukomska-Drzymala
Protokolant	st.sekr.sądowy Dorota Kabala

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2014 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej
w Ł.

przeciwko M. A. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 16 lipca 2013 r., sygn. akt IX GC 430/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego M. A. (1) na rzecz powoda
(...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania
apelacyjnego.

I A Ca 460/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2013 roku Sąd Okręgowy w Lublinie po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł. przeciwko M. A. (1) o zapłatę utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 13 lipca 2012 roku wydany przez Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie (...) i nakazał zwrócić z sum budżetowych Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Lublinie na rzecz pozwanego M. A. (1) 750,72 zł tytułem zwrotu nadpłaconej zaliczki.

W pozwie z dnia 6 lipca 2012 roku powód (...) Spółka Akcyjna w Ł. domagała się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwany M. A. (1) ma zapłacić na je rzecz kwotę 282.900,00zł tytułem ceny sprzedaży

udziałów w Spółce z o.o. (...) w Ł. z odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych (k. 2-3).

W dniu 13 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Lublinie wydał nakaz zapłaty uwzględniając żądanie i zasądził na rzecz powoda 10 754zł tytułem zwrotu kosztów postępowania [sygn. akt (...) - k. 24].

W dniu 13 sierpnia 2012 r. pozwany M. A. (1) wniósł od powyższego nakazu zapłaty zarzuty zaskarżając nakaz zapłaty w całości, domagając się jego uchylenia oraz oddalenia powództwa w całości (k. 29-30).

W uzasadnieniu zarzutów od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut nieważności umowy zbycia udziałów z dnia 8 listopada 2012 r. z uwagi na fakt, że złożone przez strony oświadczenia woli zawarte w tej umowie miały charakter pozorny. Rzeczywistą wolą stron było bowiem dokonanie nieodpłatnego przeniesienia udziałów przez powodową spółkę na rzecz pozwanego. Natomiast ze względów podatkowo-księgowych jedynie formalnie miała być zawarta umowa sprzedaży udziałów.

Dodatkowo pozwany podnosił, że dochodzone przez powoda roszczenie jest sprzeczne z art. 5 k.c.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 grudnia 2005 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym zarejestrowana została (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. Kapitał zakładowy spółki wynosił 600 000zł i dzielił się na 6000 udziałów o wartości 1000zł każdy.

Wspólnikami spółki zostali M. A. (1) [pozwany w sprawie] posiadający 3001 udziałów oraz (...) Spółka Akcyjna w Ł. posiadająca 2899 udziałów. Prezesem zarządu spółki (...) został M. A. (1). Prezesem zarządu (...) Spółki Akcyjnej w Ł. jest W. A. brat M. A. (1). Udziały w (...) Spółce z o.o. zostały opłacone w całości gotówką przez wspólników (k. 7, 11 odpis z KRS dot. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., przelewy bankowe k. 83-93, zeznania: P. B. k. 356-358, W. A. k. 358-360, M. A. (1) k. 360-362).

Umową sprzedaży z dnia 8 listopada 2006 r. (...) Spółka Akcyjna w Ł. zbyło 2829 udziałów w Spółce (...) za kwotę 282 900 złotych. Termin zapłaty należności został ustalony do dnia 31 grudnia 2011 r. Za kupującego M. A. (1) poręczyła żona E. A. (umowa sprzedaży udziałów k. 16, zeznania: E. A. k. 179, nagranie czas 00:07:53 – 00:14:52, P. B. k. 356-358, W. A. k. 358-360, M. A. (1) k. 360-362).

W tym samym dniu M. A. (1) udzielił pełnomocnictwa zarządowi (...) Spółce Akcyjnej do wykonywania wszystkich praw wynikających z 2829 udziałów w stosunkach wewnętrznych Spółki (...) Spółki z o.o. oraz na jej Zgromadzeniu Wspólników (pełnomocnictwo k. 345).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, zeznań świadków E. A. karta 179 nagranie czas 00:07:53 – 00:14:52, przesłuchania stron: P. B. k. 356-358, W. A. k. 358-360, M. A. (1) k. 360-362 oraz opinii biegłego sądowego W. K. k. 208-213, 321-322.

Sąd Okręgowy uznał roszczenie za uzasadnione.

Zarzut nieważności umowy sprzedaży ze względu na jej pozorność nie został udowodniony.

Stosownie do treści art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Czynność prawna pozorna charakteryzuje się trzema elementami, które muszą wystąpić łącznie:

- oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów,

- oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie,
- adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów.

Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę w każdym wypadku nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych, albo też chce wywołać inne, niż wynikałoby ze złożonego przez nią oświadczenia woli.

Adresat pozornego oświadczenia woli musi zgadzać się na złożenie tego oświadczenia jedynie dla pozorów.

Zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. pozwany obciążał dowód na okoliczność pozorności umowy. Powód na powyższą okoliczność nie przedstawił żadnych dowodów.

W ocenie Sądu strony zawarły w dniu 8 listopada 2006 r. ważną umowę sprzedaży udziałów spółki (...) Spółki z o.o. w Ł. z terminem płatności 31 grudnia 2011 r. Cena za udziały odpowiadała ich wartości nominalnej i wynosiła 282 900 zł. Za zobowiązanie kupującego poręczyła jego żona E. A..

Pozwany podnosił, że:

- rzeczywistą wolą stron niniejszej umowy było dokonanie nieodpłatnego przeniesienia udziałów przez powodową spółkę na rzecz pozwanego;
- wartość udziałów (...) Spółki z o.o. była zerowa albowiem spółka znajdowała się w bardzo trudnej sytuacji, nie posiadała jakiegokolwiek majątku i toczyły się wobec niej postępowania egzekucyjne.
- zawarta umowa sprzedaży była umową pozorną z uwagi na to, iż umowa sprzedaży była korzystniejsza dla każdej ze stron gdyż:

1/ powodowa spółka uzyskiwała wierzytelność z tytułu zbycia udziałów, co podnosiło znacznie jej zdolność kredytową, zaś darowizna udziałów skutkowałaby obowiązkiem wykazania straty finansowej;

2/ otrzymanie darowizny przez pozwanego skutkowałoby koniecznością zapłaty podatku z tego tytułu.

Sąd uznał, że pozwany nie udowodnił powyższych zarzutów.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości W. K. na okoliczność sytuacji finansowej (...) Spółki z o.o., a w szczególności:

- ustalenia rzeczywistej wartości udziałów w Spółce (...), na dzień 8 listopada 2006 r.;
- ustalenia czy zbycie udziałów w (...) Spółce z o.o. miało wpływ na ocenę zdolności kredytowej powodowej spółki,
- czy posiadanie udziałów (...) spółki z o.o. wpływało na wiarygodność finansową powodowej spółki.

Sąd Okręgowy uznał, że opinia biegłego sądowego jest wyczerpująca, odpowiada na pytania postawione w tezie dowodowej, wnioski z niej wypływające są logiczne i oparte na prawidłowych założeniach i metodach badawczych.

Z powołanej w sprawie opinii biegłego nie wynika, aby umowa zbycia udziałów w spółce w formie sprzedaży była szczególnie korzystna dla powodowej spółki i uzasadniała zawarcie pozornej umowy sprzedaży.

Biegła sądowa nie potwierdziła argumentów pozwanego o korzyściach, jakie miałyby wynikać z zawarcia umowy sprzedaży w odróżnieniu od umowy darowizny. Biegła stwierdziła jednoznacznie, iż operacja ta nie wpłynęła na zmianę sytuacji finansowej powodowej spółki jak również na ocenę jej zdolności kredytowej.

Posiadane przez powodową spółkę udziały w spółce (...) przed zawarciem przedmiotowej umowy stanowiły jej aktywa, a na skutek sprzedaży zmieniły jedynie postać aktywów w dokumentacji finansowej. Stanowiły należności Spółki pozostając w dalszym ciągu jej aktywami.

P. B. - główny księgowy w spółce (...) w dacie zawarcia umowy sprzedaży, zaprzeczył aby istniał między stronami spór co do wartości udziałów, jak również nie potwierdził pozorności umowy sprzedaży. Wskazał jedynie, że sprzedaż udziałów była podyktowana chęcią uniezależnienia się M. A. (1) od powodowej spółki.

Udziały w (...) Spółce z o.o. stanowiły dla powodowej spółki realną wartość. Powodowa Spółka opłaciła wszystkie objęte w kapitale zakładowym spółki (...) udziały gotówką wpłacając do dnia 13 lutego 2006 r. całą należną z tego tytułu kwotę. Wartość zatem udziałów spółki (...) na początku 2006r. odpowiadała ich wartości nominalnej. Wartość udziałów w dacie zawarcia umowy sprzedaży nie była przez strony umowy kwestionowana. Z treści opinii biegłego wynika, iż rzeczywista wartość sprzedanych udziałów wynosiła 50 554,23 złote (k. 321). Ponadto w świetle „Strategii rozwoju (...) Spółki z o.o.” całkowicie realne były prognozy wzrostu wartości udziałów spółki.

W dacie zawarcia umowy sprzedaży strony nie posiadały dokładnej wiedzy w przedmiocie realnej wartości udziałów. P. B. zeznał, że nie posiadał wiedzy o wartości udziałów Spółki i nie miał możliwości zweryfikowania stanu finansowego spółki (k. 357). W konsekwencji Sąd uznał, że bez opinii biegłego rewidenta nie była możliwa wycena wartości udziałów w Spółce (...) w dacie zawarcia umowy. Mogły być one dopiero wycenione w sprawozdaniu finansowym za 2006 r., które nie zostało nigdy sporządzone (k. 322).

Z przedstawionych dokumentów finansowych jak również z zeznań P. B. nie wynika jednoznacznie, że w dacie zawarcia umowy Spółka (...) była w złej kondycji finansowej. Postępowania egzekucyjne były prowadzone przeciwko Spółce w 2007r. (k. 31-36). Również faktury i umowy przelewu wierzytelności dotyczące wzajemnych rozliczeń pomiędzy powodową spółką, a (...) spółką z o.o. złożone przez pozwanego dotyczą okresu dużo wcześniejszego niż data zawarcia umowy sprzedaży udziałów i potwierdzają jedynie zawarcie określonych transakcji, a nie jej stan finansowy (k. 123-132). Z opinii biegłego wynika, że na dzień 31 października 2006 r. Spółka była wypłacalna, wszystkie aktywa obrotowe zabezpieczały zaciągnięte zobowiązania, zaś płynne środki obrotowe zapełniały spłatę w ok 60% zobowiązań. Biegły wskazał również, iż sprzedaż wszystkich towarów umożliwiałaby całkowitą spłatę długów. Natomiast brak jest kompletnej dokumentacji finansowej (...) Spółki z o.o. umożliwiającej zbadanie realnej kondycji finansowej spółki (...)w dacie zawarcia umowy. Z tych względów Sąd uznał za nieuzasadnione zarzuty pozwanego o zerowej wartości udziałów Spółki (...) w dacie zawarcia umowy.

Przeciwko uznaniu umowy sprzedaży udziałów za umowę pozorną przemawia również zawarte w tej umowie poręczenie zapłaty za kupującego udziały M. A. (2) udzielone przez E. A., jak również pełnomocnictwo jakiegoś M. A. (1) udzielił powodowej spółce do wykonywania wszystkich praw z nabytych udziałów.

W ocenie Sądu gdyby strony traktowały niniejszą umowę jako umowę pozorną to w przypadku umowy darowizny nie byłby potrzebny zapis o poręczeniu za kupującego, ani udzielenie powodowej spółce pełnomocnictwa do wykonywania praw z nabytych przez pozwanego udziałów w spółce (...).

Obydwie czynności stanowią bowiem zabezpieczenie interesów sprzedającego do czasu uzyskania zapłaty ceny przewidzianej w umowie. Udzielone pełnomocnictwo również nie uzasadnia pozorności umowy sprzedaży z uwagi na wyłączenie z jego treści prawa do pobierania przez powodową spółkę dywidendy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał nakaz zapłaty w całości w mocy .

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uchylene nakazu zapłaty z dnia 13 lipca 2013 r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie (...) oraz oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Ponadto wnosił o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucał naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polegającą na:

- błędnym przyjęciu, że zawarcie przez strony umowy sprzedaży udziałów nie wpłynęło na sytuację finansową powodowej spółki oraz jej zdolność kredytową, w sytuacji gdy z opinii biegłego sądowego wynika, że powódka w wyniku takiej operacji odniosła korzyści w tym zakresie;
 - błędnym przyjęciu, że przyczyną zawarcia umowy sprzedaży udziałów było dążenie pozwanego do uniezależnienia się od powodowej spółki, w sytuacji gdy pozwany na dzień zawarcia umowy posiadał większość udziałów w spółce (...) pełniąc jednocześnie funkcję jedyne go członka zarządu;
- błędnym przyjęciu, że przyczyną zawarcia umowy sprzedaży udziałów było dążenie pozwanego do uniezależnienia się od powodowej spółki, w sytuacji gdy pozwany już w dniu zawarcia umowy udzielił pełnomocnictwa powódce do wykonywania praw z udziałów objętych umową;
- błędnym przyjęciu, że bez opinii biegłego rewidenta i sporządzenia sprawozdania finansowego nie była możliwa wycena wartości udziałów w dacie zawarcia umowy, w sytuacji gdy z opinii biegłego wynika, iż taka wartość była możliwa do wyceny na podstawie bieżącej dokumentacji finansowej spółki (...);
- błędnym przyjęciu, że w świetle „Strategii rozwoju (...) Sp. z o.o.” całkowicie realne były prognozy wzrostu wartości udziałów tej spółki, w sytuacji gdy dokument ten określał jedynie planowane wyniki finansowe, które nie potwierdziły się już w pierwszym okresie działalności, a w ocenie biegłej wartość udziałów na koniec 2006 roku byłaby jeszcze mniejsza niż wynikająca z opinii;
- w konsekwencji powyższych naruszeń błędnym przyjęciu, że zawarta przez strony umowa sprzedaży nie miała pozornego charakteru.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje. Apelacja nie jest uzasadniona. Nie są w ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadnione zarzuty naruszenia art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych poddał krytycznej ocenie cały materiał dowodowy, szczegółowo ustosunkowując się do stawianych przez pozwanego zarzutów dotyczących pozorności zawartej przez strony umowy sprzedaży udziałów, w oparciu o okoliczności podnoszone przez pozwanego. Dokonując analizy materiału dowodowego Sąd nie naruszył ani przepisów prawa procesowego w zakresie postępowania dowodowego, ani nie dopuścił się błędów logicznych w zakresie dotyczącym wnioskowań o faktach wynikających z tego materiału, ani wreszcie wyprowadzone przez Sąd wnioski nie są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego.

W apelacji pozwany ogranicza się do kwestionowania ustaleń i wniosków Sądu, w oparciu o które Sąd przesądził o braku pozorności oświadczenia woli pozwanego w zawartej przez strony umowie sprzedaży. Pozwany wskazał w apelacji „błędne ustalenia sądu” i przedstawił własne wnioski wyprowadzone z dokonanych przez Sąd ustaleń. Jednocześnie nie podważał zasad wnioskowania Sądu pod względem prawnym i logicznym.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2000r. [V CKN 17/00, Lex 40424] wykazanie, że sąd naruszył art. 233 § 1 k.p.c. oraz że mogło to mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być zastąpione odmienną interpretacją strony co do dowodów zebranych w sprawie, jeśli jednocześnie strona nie wykaże się, iż ocena przyjęta przez sąd drugiej instancji za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące okoliczności faktycznych, w oparciu o które Sąd Okręgowy uznał ostatecznie brak cechy pozorności oświadczenia woli pozwanego, nie naruszają art. 233 § 1 k.p.c.

W świetle przytoczonych przez Sąd pierwszej instancji motywów zaskarżonego wyroku nie ma uzasadnionych powodów by - w myśl zarzutów skarżącego - zakwestionować istnienie logicznego związku między treścią przeprowadzonych dowodów a ustalonymi na ich podstawie w drodze wniosku faktami, stanowiącymi podstawę zawartego w wyroku rozstrzygnięcia.

Przyjęcie przez powodową Spółkę korzystnej z punktu widzenia własnych interesów formy przeniesienia własności udziałów w Spółce (...), i zawarcie umowy sprzedaży zamiast umowy darowizny, nie może skutkować oceną, że zawarta umowa sprzedaży udziałów była umową pozorną.

Nawet ustalenie na podstawie opinii biegłej niższej od nominalnej wartości sprzedawanych udziałów na dzień zawarcia umowy, nie uzasadnia przyjęcia pozorności umowy sprzedaży. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy udziałowcy zaledwie kilka miesięcy przed sprzedażą udziałów opłacili w całości gotówką swoje udziały w Spółce (...). Strony nie ustalały rzeczywistej wartości udziałów w Spółce na dzień zawarcia umowy. Takie sprawdzenie możliwe było dopiero w niniejszym procesie. Strony miały pełną swobodę w ustaleniu ceny udziałów. Jak w każdej umowie sprzedaży cena ustalana była w drodze rokowań. Ostatecznie uzasadniony jest wniosek, że strony zdecydowały się na przyjęcie ceny sprzedaży udziałów, która odpowiadała ich wartości nominalnej. Ponadto zapłata ceny została w umowie odroczone na okres niemal 5 lat. Zatem roszczenia z tytułu zapłaty ceny stawały się wymagalne dopiero z dniem 1 stycznia 2012r. Jaka będzie sytuacja ekonomiczna Spółki w tej dacie po zawarciu umowy sprzedaży w zdecydowanym zakresie zależało wyłącznie od powoda, niemalże wyłącznego właściciela udziałów. Twierdzenia pozwanego o zerowej wartości udziałów nie były zatem przekonujące i nie uzasadniały uznania zawartej przez strony umowy sprzedaży za umowę zawartą dla pozorów.

Podnoszone przez pozwanego twierdzenia dotyczące nieodpłatnego zbycia jemu udziałów w Spółce, a więc zawarcia umowy darowizny są o tyle nieprzekonujące, że nie wskazują przyczyny faktycznej, która miałaby takie jednostronne przysporzenie majątkowe na rzecz pozwanego usprawiedliwiać. Gdyby przyjąć, że usprawiedliwieniem tym miały być bliskie stosunki rodzinne, to w ocenie Sądu Apelacyjnego nie jest to stanowisko przekonujące, jeżeli się zważy, jakie stosunki panowały pomiędzy braćmi w świetle wyroku z dnia 16 marca 2009r. Sądu Rejonowego w Lublinie, którym zasądzono od pozwanego na rzecz Spółki (...) 4000zł, jako część samowolnie przez pozwanego pobranej zaliczki, w okresie gdy ten pracował na 1/2 etatu na stanowisku wiceprezesa Zarządu Spółki (...).

Fakt, że doszło do zawarcia umowy poręczenia zapłaty ceny przez nabywcę przez żonę pozwanego oraz fakt, że pozwany udzielił powodce pełnomocnictwa do wykonywania wszystkich praw wynikających ze sprzedanych udziałów w stosunkach wewnętrznych pomiędzy powodową Spółką a Spółką (...), również przemawiają za stroną, która miała i realizowała zamiar zawarcia umowy kupna – sprzedaży, a nie umowy darowizny pod pozorem umowy sprzedaży. Zarówno poręczenie jak i udzielone pełnomocnictwo zabezpieczały prawidłowe wykonanie umowy sprzedaży udziałów. Zabezpieczały interesy sprzedawcy do czasu uzyskania ceny zapłaty. Przemawia to za odrzuceniem zarzutów pozwanego o pozorności umowy sprzedaży, gdyż przy zakładanej przez strony pozorności umowy sprzedaży zabezpieczenie wiarygodności powodowej Spółki z tytułu zapłaty ceny byłoby zbędne.

Nie sposób podważyć oceny Sądu Okręgowego, że wskutek umowy sprzedaży udziałów pozycja pozwanego w Spółce znacznie wzrosła, gdyż skupił on w swoich rękach zdecydowaną większość udziałów, mimo że przedmiotem sprzedaży była jedynie część udziałów powodowej Spółki – 2829 z 2899 udziałów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał za nieuzasadnione zarzuty wadliwych ustaleń Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny uznał, że dokonana przez Sąd Okręgowy wykładnia art. 83 § 1 kc jest prawidłowa.

Pozorność czynności prawnej - w sprawie niniejszej - umowy sprzedaży udziałów w Spółce (...), jest okolicznością faktyczną (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1996 r., II UKN 9/96, OSNAPiUS 1997 Nr 11, poz. 201; z dnia 23 stycznia 1997 r., I CKN 51/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 79; z dnia 18 maja 2006 r., II UK 164/05, PiZS 2006 nr 9, s. 33 oraz z dnia 28 kwietnia 2010 r., II UK 334/09, LEX nr 604221). Przy ustalaniu czy pozorność umowy sprzedaży miała miejsce Sąd nie dopuścił się błędu.

Bezzasadność zarzutów apelacji w zakresie ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego i prawidłowa wykładnia art. 83 § 1 kc dokonana przez Sąd Okręgowy, skutkująca przyjęciem, że zawarta przez strony w dniu 8 listopada 2006r. umowa sprzedaży jest ważna, skutkowało oddaleniem apelacji pozwanego na podstawie art. 385 kpc i zasądzeniem od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu ustalonych na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc i w zw. z § 2 ust. 2, § 6 pkt 7 i § § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu [Dz. U. Nr 163, poz. 1349].